

K. BROMBERG

Răsturnarea

DRIVEN # 4

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Cuvânt-înainte

Când am început această călătorie, nu m-am gândit nicio clipă să scriu vreuna dintre aceste cărți din punctul de vedere al lui Colton. Rylee era aleasa. Știam cum gândeste, de la o scenă la alta i-am țesut motivele, înțelegem de ce îi rezista, dar și de ce se simțea atrasă de acest dezastru de bărbat egoist care este Colton Donavan.

Nici nu am luat în considerare ce era în mintea lui Colton, în afară de motivul care îl făcea să o respingă.

Toate cărțile pe care le-am citit erau scrise dintr-un punct de vedere feminin, la persoana întâi. Așa m-am conectat cu eroina, m-am identificat cu acțiunile ei, și asta mi-am propus să fac pentru cititori când am scris DRIVEN.

Când s-a lansat DRIVEN, un blogger afirma în recenzia sa că i-ar plăcea să citească unele dintre scene prin ochii lui Colton, fiind un personaj atât de complex. Nu mi-a fost ușor să accept criticile, și nu pentru că n-ar fi fost valide, dimpotrivă. Recenzentul avea dreptate când afirma asta, dar, la naiba, eu nu mai scrisesem niciodată din perspectiva unui bărbat. Ceea ce mă speria rău de tot.

Am decis să mă pun la încercare. Am luat legătura cu blogul respectiv și i-am întrebat dacă sunt interesați să publice pe site-ul lor punctul de vedere al lui Colton, ca supliment. Au acceptat. Și atunci mi-am dat seama în ce bucluc intrasem, pentru că, da, știam ce dialog urma să aibă loc, dar nici măcar o dată nu m-am gândit la ce era în mintea lui Colton.

Și la început mi-a fost greu să scriu scena. Trebuia să-i găsesc vocea interioară, personalitatea. Dar după mai multe zile de scris, șters, scris, șters, *continuu*, am terminat, în sfârșit.

Și în acel moment mi-am dat seama că îl iubeam pe Colton chiar mai mult decât credeam. Îmi plăcea că spunea lucrurilor pe nume, sarcasmul său și am înțeles mai bine demonii care îl bântuiau. A fost o experiență eliberatoare să scriu scena prin ochii lui. Mi-a plăcut provocarea, să descopăr cum funcționează mintea lui și mi-a plăcut să ies din poveste și să o privesc cu alți ochi, dintr-o perspectivă total diferită.

Reacțiile la scena pe care am scris-o au fost pozitive când s-a publicat pe blog. M-am uitat la volumul doi, PASIUNEA, care era gata în proporție de optzeci la sută: era în întregime din punctul de vedere al lui Rylee, așa că am decis că trebuie să scriu câteva capitole din perspectiva lui Colton. La finalizarea ISPITEI, m-am gândit că singurul mod de a-l readuce în grațiile cititorilor era să scriu ultimul capitol prin ochii lui. Voiam să fie înțeles de cititori, astfel încât să-l poată ierta.

M-am așezat în fața calculatorului și am scris prologul din PASIUNEA dintr-o suflare. Ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată. Și când am terminat, am știut că voi distruge cei optzeci la sută din volumul al doilea, pentru a putea adăuga mai mult din vocea lui Colton.

Atât în PASIUNEA, cât și în CIOCNIREA, am fost selectivă în ceea ce privește scenele pe care le-am povestit din perspectiva lui. Nu voiam nici să dezvălui prea mult, nici prea puțin și-mi doream ca scenele scrise din punctul lui de vedere să fie puternice, să aibă un scop, dar se pare că, în ochii cititorilor, nu erau suficiente. Am primit (și încă primesc) mesaje în mod constant în care sunt întreată la ce se gândește Colton în nu știu care scenă. Am luat în considerare ideea de a rescrie seria din

punctul lui de vedere, dar m-am gândit că poate umorul său, fascinația pe care o provoacă și-ar pierde din strălucire în ochii cititorilor. Că s-ar fi plictisit de o poveste ale cărei amănunte le cunoșteau deja.

Dar că anumite evenimente ar merita repovestite, așa că v-am întrebat pe voi, cititorii mei, care ar putea fi acele scene. Deloc surprinzător, multe dintre ele erau tocmai cele pe care intenționam să le scriu.

Iată-le, așadar, din punctul de vedere al lui Colton. Unele sunt versiuni revizuite ale scenelor pe care poate le-ați citit anterior pe blog, unele sunt capitole noi, iar altele sunt scene pe care nu le-ați mai citit până acum pentru că vedeam ce făcea Rylee, dar habar nu aveam ce făcea Colton.

Sper să vă placă, mie mi-a plăcut să le scriu. A fost amuzant să mă întorc în mintea lui complexă și plină de umor, să văd cum își învinge demonii și cum învață să iasă orbește de pe circuit.

Ispita

Capitolul unu

Mulți cititori au fost curioși să afle ce gândea Colton în timpul primei sale întâlniri cu Rylee, când a căzut din magazie. Și eu eram curioasă; problema era că nu aveam nicio idee. Nici măcar nu știam de ce se plimba prin culise, în primul rând.

Această scenă a fost prima mea încercare de a scrie din punctul de vedere al lui Colton. Am scris începutul de cel puțin șapte ori, încercând să înțeleg ce l-a motivat să se îndepărteze de gală, în loc să stea în centrul acțiunii. Mi-a luat mult timp să scriu scena, dar o voi privi pentru totdeauna ca pe ceva care a schimbat a PASIUNEA... în bine.



Ce. Mama. Dracului?!

Corpul îmi se zdruncină de la impact când se izbește de mine. Unghii mi se înfig în piept. Tot ce văd când mă uit în jos e o claie de bucle sălbatice, castanii

și vârful capului ei. Umerii îi tremură cu fiecare respirație, e în hiperventilație și sunetul este perfect asortat cu tipătul care, inevitabil, va urma.

Mersi mult, rețele de socializare! Luați-vă nenorocitele de tweet-uri și de postări de pe stalker.com și băgați-vi-le undeva. Vă mulțumesc că ați ajutat încă o muiere isterică și fără chip să dea de mine.

Și de ce dracului mă tot atacă femeile în seara asta? Mai întâi piranha roșcată din alcov și acum asta.

Pe bune? Teatrul cu prințesa în primejdie? De parcă aș vedea așa ceva prima oară! *Ești doar una din milioane, iubito.* Dacă ții neapărat să te observ, trebuie să ai mai puține haine pe tine, iubito. Bine, dacă nu punem la socoteală dresurile cu jartieră și pantofii cu toc. *Și nimic altceva.* Așa sigur-sigur mi-ai atrage atenția.

Îmi mut picioarele, dar ea nu se mișcă. Bine, *domnișoară hărțuitoare*, timpul tău a expirat.

Dă-mi dracului drumul, nu mă obliga să fiu nemernic și să te împing cu forța de pe...

Băăă-ga-mi-aș!

Mi se taie răsufierea când ochii ei – afurisit de magnifici – mă privesc pe sub genele întunecate. Are capul încă aplecat în jos, așa că singurul detaliu pe care îl pot vedea sunt ochii ăia de o culoare unică, albastru-violet. Chiar și așa, cu machiajul întins, modul în care mă privește – șocată, îngrozită, ușurată, toate la un loc – mă face să-mi înghit replica pe care mi-o pregătisem deja ca s-o fac să plece.

Ce dracului e în neregulă cu mine?! Isterie plus femeie egal nebunie. Un semnal clar de alarmă că trebuie să dispar rapid de lângă ea. E o lecție pe care am învățat-o acum multă vreme. Totuși, miroase așa de frumos... Concentrează-te, Donavan, nu uita regula numărul unu: *nu-ți băga niciodată momeala în mijlocul nebunelor.*

Ochii ei se dezlipesc de ai mei, privirea îi coboară încet, oprindu-mi-se pe buze. Se uită la mine în tăcere. Trupul i se contractă, degetele i se încordează pe brațele mele, respirația i se oprește, apoi scoate un lăunung oftat.

Așteaptă. Așteaptă. Uite-o cum vine. Oferta inevitabilă. Oftatul teatral, respirația întretăiată, tentativa de a mă ispitii cu trupul ei în schimbul dreptului de a se lăuda că a petrecut câteva ore cu mine.

Iubito, sunt sătul de d-astea. *De unde și regula numărul unu*: poți s-o-ntorci și s-o răsucești cum vrei, tot n-o să-mi placă.

Se clatină pe tocure, lipindu-se și mai mult de mine, înfigându-mi sânii fermi în piept, apoi sare ca arsă și se îndepărtează.

Da, iubito, știu, frig.

Este prima dată când o văd în întregime și trebuie să recunosc că merită o a doua privire. Are forme, mai mult decât sunt eu obișnuit, dar, la dracu' dacă nu e apetisantă. O mănânc din ochi: de la tocurele care-mi spun „trage-mi-o”, la picioarele lungi, bine definită, la sânii atât de plini că nu mi-ar încăpea în mână. Și eu am mâini mari. Îmi crește pulsul fără să vreau. O fi ea nebună, dar, *la naiba*, Domnișoara Admiratoare are un trup foarte sexy.

Nici n-aud scuzele pe care le bâlbâie – cum că, vezi Doamne, a rămas *blocată* în magazie –, ci continui să o studiez din ochii, fixându-i gura. *Dumnezeule...* ce buze perfecte. N-am cum să nu-mi imaginez cât de bine s-ar potrivi în jurul meu. Trebuie să fac un efort să nu gem cu voce tare din pricina imaginii care mi se formează în cap: Domnișoara Admiratoare îngenuncheată în fața mea, privind în sus la mine, obrazii supti și penisul meu alunecându-i printre buze înainte și-napoi.

La dracu' cu tot! De când îmi pasă mie de niște nenorocite de reguli? Ha! Încalc reguli și calc în picioare inimi ca un derbedeu. Dar dacă asta trebuie să fac pentru un pic de distracție cu ea, atunci accept titulatura.

Pa, pa regula numărul unu.

Mă forțez să-mi iau ochii de la gura ei și-mi târăsc privirea în sus, să văd cam ce intenții are. Adică, vrea o noapte sălbatică cu faimosul băiat rău? Pentru că, după micul scenariu porno din mintea mea în care ea era vedeta, afurisit să fiu dacă nu-mi doresc să-i ofer ce-mi cere.

Dar pentru asta va trebui să depună nițel efort. La naiba, ce am eu de oferit e prea bun ca să-l dau pe gratis. Domnișoare Admiratoare sunt pe toate drumurile, pe când eu sunt o nenorocită de bancnotă de doi dolari.

Își mută din nou privirea, o urmăresc în timp ce mă studiază. *Aham, da, îi place ceea ce vede...* Dar habar n-are cu cine are de-a face.

Ca orice hărțuitoare care și-a făcut temele, a citit ziarele și crede că-i va fi ușor, că mă culc cu oricine își deschide picioarele pentru mine. *Și își dorește așa mult să ne jucăm!...* Dar nici prin minte nu-i trece că mie mi-e poftă de trântă, nu de joacă.

Continuă să se uite la mine și nu-mi pot reține un zâmbet. Ochii i se fac mari, respirația îi devine sacadată. *Oh, da, vrea să se bage.* Încearcă să mă impresioneze.

O clipă mai târziu, încet, își ridică ochii în ai mei. Pupile dilatate, buze întredeschise, roșeața care începe să-i acopere obrajii. *Rahat*, pun pariu că așa arată și când jusează. Gândul că aș putea fi eu cel care-o face să arate în felul ăsta în timp ce-mi încasez, alunecând, premiul dintre coapsele ei, îmi umflă penisul și mai tare.

Apoi plec de lângă ea. Cum e zicala aia? Ce-am avut și ce-am pierdut?

— Nu e nevoie să te scuzi, îi spun, zâmbind la gândul că evenimentul ăsta plictisitor tocmai a devenit mult mai interesant.

Și-i dau lovitura de grație.

— Sunt obișnuit să-mi cadă femeile la picioare.

Ridică brusc capul, cu ochii aceia extraordinari strălucind nedumeriți și, bănuiesc eu, cam dezgustați.

Bun venit în liga profesioniștilor, iubito.

Deschide din nou gura. Fâstâcită. Se poticnește în cuvinte. Are emoții din cauza mea. *Bun.*

— Mulțumesc. Mulțumesc. S-a închis ușa în urma mea. S-a blocat. M-am panicat...

De data asta, când vorbește, chiar îi aud vocea. Răgușeala sexy de operatoare la linia fierbinte. *Rahat.* Acum penisul nu doar că mi se umflă. Torsul de pisicuță care are poftă de sex i-ar provoca o erecție și unui călugăr.

— Ești bine? Domnișoară...?

Nu-mi răspunde, ci continuă să se uite la mine. Înțepenită. Pe chipul ei incredibil se duce o bătălie, pare nehotărâtă și confuză în același timp. Deja se răzgân-dește? *Ba pe dracu'!* Nu pleacă de-aici. Eu termin întotdeauna ce-am început, iar asta nu se încheie aici, nu înainte să o aud gemându-mi numele când, mai târziu, mă voi îngropa în ea.

Să dăm drumul la joc, deci.

Mă întind, o cuprind după ceafă și-o trag mai aproape de mine. Doar atât am de gând să fac. O atingere abia simțită, să ridic miza, să-o oblig să pună cărțile pe masă sau să recunoască adevărul, că e un bluf. O trag suficient de aproape cât să-i ating buzele, o tachinez puțin, să-i dau de înțeles care este miza acestui neașteptat joc pe care noi doi îl jucăm.

Dar femeia asta are ceva, nu știu ce, ceva diferit, dincolo de provocare, ceva care mă face să întind mâna liberă și să i-o plimb pe braț, pe curba gâtului, pe obraz. Nu vreau s-o vreau. N-am nevoie de ea. La naiba, mi-e de-ajuns să dau un mesaj și Raquel va fi în patul meu cât ai clipi. De fapt, probabil e deja acolo. Chiar dacă aranjamentul nostru e pe sfârșite, Raquel rămâne o bucățică.

Și posedă abilități splendide.

Dar Domnișoara Admiratoare are ceva, ceva care mă face să mă uit de două ori, făcându-mă să uit că e doar un joc.

Ochii ăia. Buclele alea, sălbatice, căzute din agrafe, parcă ar fi ciufulit-o cineva în pat. Buzele alea cărnose, deschise exact cât trebuie. *Isuse Hristoase*. S-ar putea să o las să câștige jocul ăsta, fiindcă, pe toți dracii, nu joacă deloc corect.

Prin cap îmi trec numai imagini cu ce i-aș putea face în pat. Să intru direct și să mă gândesc după aia la consecințe sau să trag de timp și să mă distrez nițel cu ea?

Apoi trage aer în piept, dându-mi de înțeles că e afectată, că a mușcat lacom și e mai mult decât poate mesteca. Că se simte vulnerabilă, i-o văd în ochi. Iar sunetul acela... și tremuratul subtil care îmi spune că trupul ei vrea să ignore avertismentele rațiunii care-i dictează să se ferească de mine, e al dracului de excitant.

Și mă copleșește dorința, uit de orice logică. Câștigă testosteronul.

Vreau doar să gust un pic.

— La dracu' cu tot!

Îmi apropii gura de a ei și profit de geamătul ei surprins să-mi strecor limba între buzele acum deschise. Să gust din ce-mi oferă. *Sfinte Sisoe!* Mi s-au înmuiat genunchii. Femeia asta are un gust diferit de tot ce am avut eu parte până acum. Drogații spun că prima linie de

cocaină îi ia prizonieri, împingându-i să facă lucruri iraționale pentru următoarea doză. Iar acum înțeleg cum e.

Dulce. Inocentă. Sexy. Dornică.

Absolut incredibilă.

Dar înainte să apuc să mă mai înfrupt un pic din ceea ce, dintr-odată, pare a nu mă mai sătura și la dracu' cu jocul, ea se zbate și se desprinde din brațele mele.

Iar în mintea mea supraviețuiește un singur gând. Întunecându-mi judecata.

Mai mult.

Simt sub palmă cum i se întetește pulsul. Respirația găfâită se amestecă cu a mea. Are ochii plini de teamă, nu înțelege. Dar vrea.

Mai mult.

— Hotărăște-te, iubito, îi cer.

O durere ascuțită îmi cuprinde testiculele și nu le mai dă drumul.

— Un bărbat nu se poate controla chiar atâta vreme...

Ochii ei, sclipind indecis, îmi spun „vino, ia-mă” și, în același timp, „stai dracului departe de mine.” Buzele i se desfac, apoi i se închid la loc. Mă strânge de rever cu mâinile făcute pumn, trăsăturile de necrezut indecise între da și nu. Ce-i cu rezistența asta? Nu exact pentru asta e aici? Sau a devenit totul prea real pentru ea? *Aha*,... deci are un iubit acasă. Normal că are, nu vezi cum arată?

Continuă să mă privească, cu ochii goliți, dar trupul ei, sensibil la al meu, continuă să-mi răspundă în timp ce toată ființa mea îmi urlă să o trag la loc lângă mine, să mă satur de gustul ăla al ei care dă dependență. Timpul a expirat, iubito. Eu iau decizii acum. Și o să îți dau exact ce cauți. Ce nu-ți dă iubitul tău acasă. A avut ocazia să

plece și n-a făcut-o. Eu nu mă clintesc nici mort de aici. Pentru că obțin întotdeauna ce vreau.

Iar în clipa asta o vreau pe ea.

Îi strâng degetele pe ceafă, incapabil să-mi rețin un zâmbet când mă gândesc la cum va fi când mă voi împinge în formele ei moi, în păsărica ei umedă. Mă apropii. Dar îmi opune rezistență când îi cer gura. Sunt priceput, dar departe de a fi blând când îi conving buzele tremurânde să se deschidă ca să-mi iau următoarea doză.

Una și gata.

E tot ce îmi doresc. Îi ling limba. Iscodind. Gustând. Cerând.

Isuse Hristoase! E singurul lucru la care reușesc să mă mai gândesc când o simt că-mi răspunde, când corpurile ni se conectează, când limba ei începe să se joace cu a mea. Își mișcă mâinile, îmi zgârie obrajii cu unghiile, înfigându-mi degetele în păr. Infernul însuși îmi coboară pe șira spinării, ajunge în stomac, și-mi scapă un geamăt când o simt că-și mișcă trupul pe erecția mea. Dorință moale pe dorință tare.

Toate instinctele mele primare imploră s-o ating, s-o fac a mea. Îmi cobor o mână peste formele ei, peste coapse. Corpul ne vibrează de la adrenalină, de dorință. Îi pun mâna pe spate, apăsând-o în mine, penisul meu pe abdomenul ei, genunchiul meu între picioarele ei. Răspunde pe loc, Sfântul Graal dintre picioarele ei se freacă de piciorul meu și-o simt, umedă și doritoare, prin pantaloni.

Atât de afurisit de sensibilă. Corpul ei se supune la cel mai mic semn din partea corpului meu, reacționând la cea mai fină atingere. Ia cu altruism. Ascultător, de bunăvoie.

Doamne, vreau să o seduc!

În clipa următoare scoate cel mai ușor, mai erotic afurisit de suspin din câte mi-a fost dat să aud. Un geamăt mic, care imploră și convinge și oferă, toate în același timp.

Și mă hotărâsc. Consumat de dorință. De neclintit. La dracu' cu jocul!

A mea.

O vreau. Trebuie s-o am. Eu decid din clipa asta. Mă cuprinde un val de adrenalină, ridicându-se în mine ca atunci când flutură steagul verde.

Trebuie să o fac a mea.

O mușc încet de buza de jos, apoi îi ling durerea. *Plăcere care să înece durerea.*

— Hristoase, te vreau acum, imediat, îi murmur printre sărutări, cu penisul pulsând numai la gândul de a intra în ea.

Mâinile mi se mișcă doar ca să ia de-acum. Dorința e benzina de pe focul din mine. Degetele se strâng pe sfârcuri tari, care imploră să le simt gustul în timp ce ne prăbușim de perete. Mâinile mele caută desperate piele. Ajung la dresurile de mătase, urc și simt dantela din partea de sus. Îi gem în gură.

Afurisit de perfectă. Mătase, dantelă și piele. Nu credeam că poate să se mi întărească și mai mult, dar tocmai ce s-a întâmplat.

Bănuiesc că Domnișoara Admiratoare nu vrea să fie considerată o oarecare.

Prinzând încredere, limba ei mă provoacă la un duel de manevre complexe. Îmi strecor vârful degetelor pe pielea din interiorul coapselor... moale și fină, care mă imploră să ling, să sug, să mușc. Ajung la bucata de dantelă dincolo de care se află paradisul meu, care mă imploră s-o smulg pe de ea.

— Isuse Hristoase! murmur, când simt ce ud e materialul, că e atât de pregătită pentru mine.

— Nu, stai, nu pot face asta!

Mă-mpinge un pas înapoi și o văd cum își duce mâna tremurând la gură. Ochii ei spun nu, dar corpul ei... Corpul ei, trădător, vibrează de dorință, pieptul i se ridică și îi coboară rapid, buzele i s-au umflat, sfârcurile i s-au întărit.

Mă forțez să înghit. Să respir. Să-mi regălesc echilibrul pe care tot ea mi l-a smuls de sub tălpile de obicei bine înfipite. Am avut mai multe femei decât și-ar putea dori orice bărbat, dar ea a reușit să-mi dea lumea peste cap cu un sărut.

Nu pleacă de-aici.

A mea.

— Cam târzior, iubito. Se pare că ai făcut-o deja.

De parcă ți-aș mai da de ales în clipa asta. Oi fi început tu, Domnișoară Admiratoare, dar cel care va spune când se termină sunt eu.

Mă săgetează din priviri, ridicând insolentă din bărbie la mine. Dumnezeule, e de ajuns privirea aia să redefiniești conceptul de senzualitate.

— Auzi, tu cine te crezi? Să mă atingi în felul ăsta? Să profiți așa de mine?

Iar ne-am întors la prințesa în primejdie?!

— Pe bune? pufăi la ea, trecându-mi palma pe maxilar cântărind cum să-i răspund.

Cam târzior să te salvezi, iubito.

— Ești sigură că vrei să te joci așa cu mine? Nu erai aici, cu mine, la fel de implicată? Nu tu erai în brațele mele până acum un moment?

Nu pot să-mi rețin un hohot de râs.

Or, încerci cumva să îți convingi micuțul ego că nu ți-a plăcut? Că nu ai vrea mai mult?

Fac un pas mai aproape și văd în ochii ei un amestec de emoții. Dar, mai presus de orice, văd teamă, negare. Rezistență. Are de gând să ignore ce tocmai s-a petrecut între noi? *Se pare că, până la urmă, Domnișoara Admiratoare tot o nebună e.* Dar, pe toți dracii, deja tânjesc s-o gust din nou.

Și nici prin cap nu-mi trece să n-o fac.

Mă urmărește din privire cum ridic mâna și-i trec un deget pe linia maxilarului. Deși e încordat, din instinct simt cum, cu o mișcare subtilă, vine în întâmpinarea mângâierii mele. Oh, da. E clar, e încă interesată, dar atunci de ce se opune atâta?

— Un lucru trebuie să-ți fie foarte clar, o avertizez printre dinții strânși, încercând să-mi ascund iritarea.

Mă obligă să lupt pentru ceva ce, dintr-odată, a devenit complicat.

Eu nu iau niciodată nimic dacă nu îmi este oferit. Iar, tu, iubito, mi te-ai oferit deja, și o știm amândoi. *Fără să cer.*

Își smulge bărbia din mâna mea. Cine-ar fi zis că sfidarea poate fi atât de excitantă? Și enervantă. Nu mai știi când a fost ultima oară când am fost nevoit să insist ca să conving o femeie să ajungă sub mine.

Corpul ei vibrează de furie. Sau de dorință. Nu reușesc să-mi dau seama. Fac un pas în spațiul ei personal, mânios pe mine că i-am dat voie să mă afecteze așa mult.

— Porcăriile astea de prințesă neajutorată or funcționa cu iubitul tău care te tratează ca un bibelou fragil, de ținut în vitrină. Și de folosit numai din când în când.

Ridic din umeri, nepăsător, vezi Doamne, dar tot ce îmi doresc e o reacție din partea ei. Orice, ca să înțeleg ce se întâmplă dincolo de fațada aia stoică.

— Dar, recunoaște, iubito, e plictisitor.

— Dumnezeu..., se poticnește ea, privindu-mă rănită.

Hmm. Poate tocmai s-a despărțit de el. Momentul perfect pentru o aventură fără urmări, atunci.

— Nu sunt nicio fragilă!

Bingo!

— Serious?

Vreau să o provoc și mai tare. S-o fac să admită că mă vrea. Întind mâna, îi apuc bărbia între degetul mare și arătător să mă asigur că nu poate fugi de ochii mei.

— *Și-atunci de ce te porți ca și cum ai fi?*

Își smulge bărbia din mâna mea.

— Du-te-n mă-ta! mârâie printre buzele acelea frumoase.

Focul din ochii ei mă ține prizonier.

Și când te gândești că voiam să trec pe lângă Domnișoara Admiratoare fără să-i arunc o privire.

— Oh, arțăgoasă mică!

Nu mă pot abține să nu rânjesc. Dacă vibrează așa acum, nici nu vreau să-mi imaginez cât de sălbatică devine în pat.

— *Îmi place arțăgos, iubito.* Mă face să te vreau și mai mult.

Pe chipul ei trec atâtea emoții, că nu reușesc să le deslușesc. Se dă într-o parte, luând distanță de mine în timp ce ne confruntăm în tăcere. Și tocmai în clipa în care am impresia că e pe cale să-mi zică ceva, se deschide ușa din capătul holului, inundându-l cu zgomotele petrecerii

de dincolo. Domnișoara Admiratoare se răsuțește pe călcâie, cu o expresie de ușurare pe chip.

Mă uit și eu. Văd un tip de înălțime medie care stă cu spatele la ușă și se uită la noi lung, ostentativ. La început nu-l recunosc, apoi îmi dau seama că l-am văzut mai devreme cu niște ștabi de la Corporate Care.

— Rylee? Îmi trebuie neapărat listele acelea. Le-ai găsit?

Rylee? Ce dracu'?

— Am fost reținută, îi spune tipului bâlbâindu-se, privind înapoi la mine, cu o expresie a ușurare, regret și dezamăgire.

Lucrează cu el? La Corporate Cares? Îi mai spune ceva tipului, dar eu nu-o aud, prea ocupat la gândul că Domnișoara Admiratoare nu e, de fapt, Domnișoara Admiratoare.

Nici nebună nu e.

Rylee. Îmi sună vag cunoscut. În minte îmi rostogolesc numele ei pe limbă. Îmi place cum sună, cum se simte.

Trece pe lângă mine evitând să mă privească în ochi și intră în magazie. Mă stăpânesc cu greu să nu mă întind după ea. Noi doi n-am terminat nici pe departe ce am început. O urmez și îi țin ușa deschisă urmărind-o cum își bagă în geantă, cu mișcări nervoase, cartonașele de licitație. Simt că ochii colegului ei îmi găuresc spinarea. Încearcă să priceapă care e situația. Pun pariu că-mi va zice *să-mi văd de treaba mea.*

Adică exact ce i-aș spune eu lui. Dispari, prietene, lasă-ne să terminăm ce-am început. Mă uit iară la Rylee care se ridică, își îndreaptă umerii și, cu geanta în mână, trece pe lângă mine fără să-mi arunce vreo privire.

Simt că iau foc de mânie. Cum își permite să mă ignore?

— Conversația asta nu se încheie aici, Rylee.

— Ba bine că nu, Ace, îmi aruncă peste umăr pornind în pași mari pe hol.

Stau și privesc în urma ei cum se îndepărtează. Unduind special din șolduri. Din coapsele care imploră mângâieri. Tocurile... pe care aş pune-o să nu și le dea jos, nici pantofii, nici dresurile cu jartieră, ticăind pe podea.

Și de când a început să-mi placă o femeie care pleacă? De când mi se pare una dintre cele mai provocatoare imagini pe care le-am văzut în viața mea?

Ușa se închide în spatele ei și se lasă tăcerea. Îmi trec o mână prin păr și mă sprijin de perete, încercând să pricep ce dracului s-a întâmplat în ultimele douăzeci de minute. Pufăi zgomotos. Nici eu nu știu de ce sunt enervat.

Începi să-ți pierzi îndemânarea, Donovan.

Ar trebui să te simți ușurat când o femeie pleacă, ce dracu'?! Mai puține dureri de cap, nu? Pentru că eu nu alerg după nimeni. Nu-mi stă în fire, n-am fost și n-o să fiu niciodată așa. Femei doritoare sunt destule, de ce să-mi pierd timpul cu cele care complică treaba? De ce să mă agit când viața e, și așa, complicată? Regulez pe cine vreau, când vreau eu. Eu aleg. Eu decid condițiile. Și o fac doar pentru plăcerea mea. De la regula numărul doi la regula numărul șase.

Dar, rahat... aia..., ea... cum să-i dau drumul? Dracu' să mă ia!

Nimeni nu pleacă până n-am terminat. Și intenționez să termin ce-am început cu ea. Steagul în carouri îmi aparține. Trebuie să trec neapărat linia aia de sosire.

Toastez pentru o seară a premierelor.

Mai întâi o brunetă.

Apoi, un scop.

Provocare acceptată.

Tu flutură steagul în carouri, iubito, că eu o să am grijă să-l revendic.